Jezus pomaga choremu człowiekowi

Jezus Chrystus — życie i nauka • Mk 2:1–12

Myśl przewodnia

Jezus dostrzegał ludzi potrzebujących troski, a przyjaciele potrafili pomagać.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Pewnego dnia w domu, w którym był Jezus, zebrało się dużo ludzi. Każdy chciał Go słuchać.

Czterech ludzi przyniosło swojego znajomego, który nie mógł chodzić. Chcieli, żeby spotkał Jezusa.

Ponieważ przy wejściu było ciasno, znaleźli inne dojście i ostrożnie opuścili matę z człowiekiem do środka. Jezus zobaczył go i z nim rozmawiał.

Przyjaciele pomogli człowiekowi dotrzeć do Jezusa. Zauważyli, że potrzebuje wsparcia. Każdy człowiek zasługuje na życzliwość, niezależnie od tego, jak chodzi, mówi czy się porusza. Możemy zapytać: „Czy chcesz, żebym ci pomógł?”. Czasem najlepszą pomocą jest zawołanie odpowiedniego dorosłego.

Ewangelia opisuje, że Jezus uzdrowił tego człowieka. Możemy się z tej historii uczyć zauważania potrzeb i proszenia dorosłych o pomoc, kiedy ktoś jej potrzebuje.

Cele lekcji

• Rozpoznaje człowieka przyniesionego na macie.

• Zauważa troskę czterech pomagających.

• Wie, że chory zasługuje na szacunek i pomoc.

• Odpowiada na pytanie kontrolne: O co warto zapytać przed udzieleniem pomocy?

Przebieg zajęć

Powitanie i pokaz — 3 min

Pokaż kartkę z narysowaną matą: „Jak można pomóc choremu?”.

Biblijna opowieść — 5 min

Lektura Mk 2:1–12. Uczniowie idą za Jezusem i obserwują, jak spotyka się z potrzebującymi. W Kafarnaum czterech ludzi przynosi do Niego osobę z paraliżem, a opowiadanie łączy uzdrowienie z pytaniem o autorytet przebaczania grzechów.

Rozpoznajemy i nazywamy — 5 min

Opowiedz o czterech pomagających bez odgrywania noszenia.

Zabawa oraz karta — 6 min

Dzieci układają na obrazku papierową matę w pobliżu domu.

Spokojne zakończenie — 3 min

Powiedz: każdy człowiek zasługuje na szacunek.

Ćwiczenie uzupełniające

Połącz obrazek życzliwej rozmowy z obrazkiem prośby o pomoc.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Ilu ludzi przyniosło chorego?

Czterech.

Do kogo chcieli dotrzeć?

Do Jezusa.

Kogo poprosić o pomoc, gdy ktoś jest chory?

Zaufanego dorosłego lub odpowiednie służby.

O co warto zapytać przed udzieleniem pomocy?

„Czy chcesz pomocy?" i posłuchać odpowiedzi.

Pomoce dydaktyczne

• papierowa mata

• rysunek domu

• kredki

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

• Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.

• Choroba lub niepełnosprawność nie stanowią dowodu osobistej winy.

• Mk 2:1–12 opisuje człowieka sparaliżowanego, którego czterej ludzie wnoszą do domu przez otwór w dachu. Jezus najpierw mówi o odpuszczeniu grzechów, potem o powstaniu i chodzeniu.

• Spór z uczonymi w Piśmie dotyczy autorytetu odpuszczania grzechów (Mk 2:6–10). W opowiadaniu uzdrowienie jest znakiem potwierdzającym misję Jezusa, a nie zwykłą sztuczką.

• Mk 2 nie wskazuje, że paraliż tej osoby był następstwem osobistego grzechu. J 9:1–3 dodatkowo podważa automatyczne przypisywanie chorób winie osoby chorej.

• Relacje o cudach są świadectwami teologicznymi. W starszych grupach rozróżniaj pytania o to, co tekst opowiada, co znaczy dla wierzących i jak historyk bada starożytne świadectwa.

• Nie obiecuj, że odpowiednia modlitwa zawsze spowoduje uzdrowienie. Osoby z niepełnosprawnościami mają pełną godność, a współczesna pomoc medyczna pozostaje odpowiedzialnym działaniem.

• Nie noś dzieci na kocach i nie naśladuj opuszczania przez dach.

• Nie inscenizuj podnoszenia uczniów ani przenoszenia kogokolwiek na macie. Nie sugeruj winy za niepełnosprawność i choroby. Nie zniechęcaj do leczenia; nie wymagaj ujawniania chorób rodzinnych.

• Mk 2:1–12 wiąże uzdrowienie i odpuszczenie grzechów. Nie sugeruj, że cierpienie i niepełnosprawność są karą za osobiste grzechy.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

Kontynuacja w domu

Przećwiczcie pytanie „Czy mogę pomóc?” i uszanowanie odmowy.